03/01/2021

71 χρόνια από την ανακομιδή των Ιερών Λειψάνων του Αγίου Εφραίμ

/ Ορθόδοξες Προβολές

Σήμερα, 3 Ιανουαρίου 2021, συμπληρώνονται 71 χρόνια από την ανακομιδή των Τιμίων Λειψάνων του Αγίου Εφραίμ. Η εύρεση των μαρτυρικών λειψάνων του Αγίου Εφραίμ έγινε στις 3 Ιανουαρίου 1950 μ.Χ. από την Ηγουμένη Μακαρία Δεσύπρη.

Ο Άγιος Εφραίμ, γεννήθηκε στις 14 Σεπτεμβρίου του 1384 στα Τρίκαλα κοντά στο Ληθαίο ποταμό. Ήταν γιος πολυμελούς οικογένειας της οποίας ο πατέρας πέθανε όταν ο Κωνσταντίνος ήταν πολύ μικρός. Για να τον γλυτώσουν από το παιδομάζωμα τον έστειλαν στη Μονή Ευαγγελισμού της Θεοτόκου στο όρος Αμωμών σε ηλικία μόλις 14 ετών. Εκεί έμεινε ως την ηλικία των 18 ετών σαν δόκιμος μοναχός. Τότε χρίστηκε μοναχός και σε λίγα χρόνια Ιερέας.

Από το 1416 που κατελήφθη η Αθήνα από τους Οθωμανούς η Ιερά Μονή γνώρισε δυο καταστροφές. Κατά την πρώτη ο άγιος έτυχε να προσεύχεται σε μια σπηλιά

στο βουνό. Ο οθωμανικός στρατός κατέσφαξε τους άλλους πατέρες και μοναχούς και ακολούθως ο Άγιος τους έθαψε σαν γύρισε.

Τη δεύτερη στις 14 Σεπτεμβρίου του 1425 επέστρεψαν, τον βρήκαν και τον βασάνισαν με ιδιαίτερη αγριότητα για οκτώμισι μήνες. Μαρτύρησε στις 5 Μαΐου 1426 ημέρα ΤΡίτη στις 9 το πρωί σε ηλικία 42 ετών. Το δέντρο όπου τον κάρφωσαν και άφησε την τελευταία του πνοή υπάρχει μέχρι σήμερα.

Όσο ήταν εν ζωή διακρίθηκε για τον ένθεο ζήλο του και τον κοπιώδη αγώνα του ως ιερωμένος. Μπήκε ακόμη στο Άγιο Θυσιαστήριο και λειτουργούσε Ισάγγελος.

Διαβάστε τον Πρόλογο όπου περιγράφει ή αείμνηστος ηγουμένη Μακαρία Δεσύπρη τήν εμφάνιση τού Αγίου

Πεντακόσια περίπου χρόνια έχουν περάσει, από τό 1426 , όταν στίς 5 Μαϊου Αγαρηνοί πειρατές, εισβάλλοντας στό μοναστήρι τών Αμώμων, στόν λόφο τής Νέας Μάκρης, παλούκωσαν μέ αναμμένο δαυλό στήν κοιλιά τόν Άγιο Εφραίμ, ηγούμενο τότε σ΄ αυτό τό μοναστήρι...

Έκτοτε παρέμενε άγνωστος, μέχρι τό 1964 , όταν γιά λόγους πού μόνο ό Θεός γνωρίζει, κάνει στόν χώρο τής αρχαίας Μονής καί πάλι ζωντανή τήν παρουσία του...Στό ερειπωμένο αυτό μοναστήρι, ζεί τώρα μιά ευσεβής καλόγρια. Είναι ή Μακαρία Δεσύπρη, αυτή ή φωτεινή ψυχή πού μέ τήν ταπεινή παρουσία της σημάδεψε τήν ζωή τού Μοναστηριού στά χρόνια πού ακολούθησαν... Διηγείται ή ίδια... –» Καθισμένη πάνω στά ερείπια τού παλιού Μοναστηριού, όπου ή θεία Πρόνοια οδήγησε τά βήματά μου, έφερνα τόν στοχασμό μου σέ χρόνια περασμένα, σέ παλιούς καιρούς, όταν σκορπισμένα ήταν παντού τά κόκκαλα τών Αγίων μαρτύρων...

Καί καθώς καταγινόμουν στό καθάρισμα τών χαλασμάτων, αναλογιζόμουνα ότι βρισκόμουνα σέ τόπο ιερό καί έλεγα, –Θεέ μου, αξίωσέ με τήν ανάξια, νά ιδώ κι΄ εγώ έναν από τούς παλιούς πατέρες πού εδώ έζησαν... Καί ενώ περνούσε ό καιρός έχοντας πάντα εσωτερικά τήν ίδια επιθυμία, ένοιωθα μιά φωνή μέσα μου νά μού λέει, –» Σκάψε, καί εκείνο πού ζητάς θά τό βρείς ! Καί μ΄ έναν τρόπο θαυμαστό, ή μυστική αυτή φωνή, μού υπέδειξε τό κομμάτι γής στήν αυλή τού μοναστηριού, πού έπρεπε νά ψάξω. Ό καιρός περνούσε, καί ή φωνή αυτή, κάθε φορά πιό δυνατή μέ προέτρεπε ν΄ αρχίσω...

Έδειξα τό σημείο στόν εργάτη πού φώναξα γιά μιά άλλη επισκευή, στό παλιό Ηγουμενείο, καί τού είπα νά σκάψει. Αυτός, απρόθυμος άρχισε αλλού τό σκάψιμο. Καί αφού είδα ότι δέν μέ άκουγε νά πάει εκεί πού τού έδειχνα, τόν άφησα νά κάνει

τό θέλημά του χτυπώντας τούς άγονους βράχους. Τελικά, κατάλαβε τό λάθος του καί γύρισε στό σημείο... «...καί φθάνοντας, έπειτα από ώρες, στό 1,70 βάθος, έφερε ό κασμάς στήν επιφάνεια τήν κεφαλή τού ανθρώπου τού Θεού. Τήν ίδια στιγμή, γέμισε άρωμα ή ατμόσφαιρα! Ό εργάτης χλώμιασε, δέθηκε ή γλώσα του, καί κόπηκε ή μιλιά του –Άφησέ με μόνη, τόν παρακάλεσα...

Γονάτισα μέ ευλάβεια καί ασπάσθηκα τό σκήνωμα τού Αγίου συλλογιζόμενη τήν έκταση οδύνης καί πόνου τού τότε μαρτυρίου του...» Καί αλλού, ή μοναχή Μακαρία Δεσύπρη, εξιστορεί πώς είδε ολοζώντανο τόν Άγιο... –» Ήταν βράδυ, καί διάβαζα μόνη μου τόν Εσπερινό στό ερειπωμένο μοναστήρι, όταν ξαφνικά άκουσα βήματα...Ξεκινούσαν από τό βάθος τού τάφου προχώρησαν στήν αυλή κι΄ έφθασαν στήν πόρτα τής Εκκλησίας. Τά βήματα ακούγονταν δυνατά καί σταθερά καθώς πλησίαζαν. Γιά πρώτη φορά στήν ζωή μου μέσα σ΄ εκείνη τήν ερημιά φοβήθηκα...

Δέν γύρισα ούτε πού νά κοιτάξω ώσπου άκουσα τήν φωνή του νά λέει, –» Ώς πότε θά μ΄ έχεις εκεί πέρα; Κι΄ αυτός (ό εργάτης), πώς πέταξε τό κεφάλι μου έτσι; Γύρισα τότε τρομαγμένη καί τ ό ν ε ί δ α ! Ήταν ψηλός, μέ μάτια μικρά στρογγυλά πού τρεμόπαιζαν στίς κόγχες τους. Έβλεπα τίς ρυτίδες του, καί τά γένια του πού έφθαναν μέχρι τόν λαιμό του. Τό μαύρο ράσο του μαύρο μέ πτυχώσεις, καί στό αριστερό του χέρι κρατούσε ένα φώς υπέρλαμπρο ενώ μέ τό δεξί ευλογούσε !...

Ήταν ένα πλάσμα, 1.500 ετών, καί βρισκόταν μέ τήν δύναμι τού Χριστού ολοζώντανο, ακριβώς δίπλα μου!! –Συγχώρεσέ με, τού είπα, καί αύριο μόλις ξημερώσει ό Θεός τήν ημέρα του, θά σέ φροντίσω... Καί αμέσως έγινε ά φ α ν τ ο ς !

Συνέχισα ειρηνικά τόν Εσπερινό μου, καί τό πρωϊ καθάρισα τά άγια λείψανα, τά έπλυνα, καί άναψα ένα μικρό καντηλάκι. Τό ίδιο βράδυ είδα τόν Άγιο στόν ύπνο μου. Στεκόταν όρθιος καί κατάφωτος μέσα στήν Εκκλησία. Κρατούσε τήν εικόνα του στά χέρια του καί μέ κοίταζε... Άκουσα τήν φωνή του πεντακάθαρα... –» Σ΄ ε υ χ α ρ ι σ τ ώ π ο λ ύ, μού είπε. Ο ν ο μ ά ζ ο μ α ι Ε φ ρ α ί μ ...» Πέρασε αρκετός καιρός απ΄ αυτό τό περιστατικό καί πάντα μέσα μου είχα μιά απορία...

Ώσπου μιά μέρα, μετά τό τέλος τού Εσπερινού, καθώς μέ τό χέρι μου έκλεινα τήν πόρτα τής Εκκλησίας, ακούω τρία χτυπήματα, σάν από κεχριμπαρένιο κομπολόϊ. Κατάλαβα ότι ήταν ό Άγιος, μπήκα στό ιερό πού βρίσκονταν τά άγια λείψανά του, άναψα ένα κερί καί ευλαβικά τά προσκύνησα.

Αλλά τί νά ειπώ καί τί νά λαλήσω, όταν τήν ίδια ακριβώς στιγμή σάν χείμαρος πλημμύρησε όλος ό τόπος από τήν Παραδεισένια εκείνη ευωδία πού τά άγια λείψανα έβγαζαν...».

Έτσι περιγράφει ή αείμνηστος ηγουμένη Μακαρία Δεσύπρη τήν εμφάνιση τού αγίου σάν μία σφραγίδα – πρόλογο σέ κάθε ένα από τά βιβλία γιά τόν Άγιο Εφραίμ, πού μέχρι σήμερα τό μοναστήρι έχει κυκλοφορήσει, μέ τόν γενικό τίτλο "ΟΠΤΑΣΙΑΙ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ τού Αγίου Μεγαλομάρτυρος Εφραίμ τού θαυματουργού" – Αθήναι – 1998